

1. Návrhy na udelenie Ceny PSK:

Úrad PSK obdržal 18 návrhov na udelenie Ceny PSK:

- PaedDr. Jaroslav Švorc, predseda dobrovoľného zboru Tatranskej horskej služby
- Miroslav Fabián, vedúci folklórneho súboru Sabinovčan
- MUDr. Stanislav Ungrády, lekár - gynekológ
- Doc.PhDr. Ivan Chalupecký PhD., historik
- Pavol Varchola, Samuel Šuťak, Tomáš Kiss, medailisti z Medzinárodných hier policajtov a hasičov 2011
- Vilma Krauspeová, dirigentka
- PhDr. Mikuláš Komanický, poslanec PSK a bývalý futbalový reprezentant
- Ján Gibej, predseda ÚV Dobrovoľnej požiarnej ochrany v okrese Svidník
- Folklórny súbor Makovica
- Ing.arch. Zita Pleštinská, prednostka OÚ v Starej Ľubovni
- Ivan Bohuš st., regionálny historik, publicista, muzeológ
- Krajská únia žien Slovenska
- Divadlo Jonáša Záborského v Prešove
- Mgr. Štefan Bak, poskytnutie prvej pomoci
- Mgr. Slavomír Sabol, biskup Východného dištriktu ECAV na Slovensku
- Tanečné centrum Fortuna Poprad
- spoločnosť Milk - Agro
- ThDr. Ján Ivan Mastiliak - in memoriam, gréckokatolícky kňaz, prvý slovenský gréckokatolícky redemptorista, profesor

2. Odôvodnenie návrhov:

Navrhovaný: **PaedDr. Jaroslav Švorc**

Navrhovateľ: **Michal Sýkora**, poslanec PSK a starosta obce Štrba

Údaje o navrhovanom: **PaedDr. Jaroslav Švorc**

Narodený: 1.1.1953 v Štrbe

Vzdelanie: vysokoškolské – Pedagogická fakulta UPJŠ v Prešove /1971 -1975/

Povolanie: - vysokoškolský učiteľ – Pedagogická fakulta v Prešove /1976-1983/
- od roku 1983 riaditeľ základnej školy a zástupca riaditeľa základnej školy

Angažovanosť v obci:

- zakladajúci člen Regionálneho združenia historických podtatranských obcí, člen jeho výboru a hovorca združenia /1990 – 1994/
- zakladajúci člen obnovenej urbárskej spoločnosti v obci /1991-1993/, jeden z členov skupiny podieľajúcej sa na obnovení pôvodných katastrálnych území podtatranských obcí a obnovení urbárskych spoločností v podtatranských obciach
- poslanec OZ v Štrbe /1990 – 1998/
- člen prípravného výboru kandidatúry Vysokých Tatier pre ZOH 2002
- v súčasnosti člen komisie OZ pre rozvoj a cestovný ruch

Angažovanosť mimo obce:

Od roku 1985 aktívny dobrovoľný **člen horskej služby** vo Vysokých Tatrách, od roku 1997 predseda Tatranskej horskej služby, zúčastnil sa množstva náročných záchranných akcií pri záchrane života a zdravia návštevníkov Vysokých Tatier, aktívny organizátor dobrovoľnej horskej záchrany vo Vysokých Tatrách a v rámci Slovenskej republiky. Trvale sa podieľa pri zabezpečovaní a poskytovaní 1. pomoci pri rôznych športových podujatiach v rámci obce, Vysokých Tatier i celého regiónu. Pod jeho vedením sa dobrovoľná horská služba dostala na kvalitatívne vysokú úroveň tak, aby bola zárukou pre včasné a odborné poskytnutie pomoci tým, ktorí to potrebujú.

Jeden z popredných **organizátorov rôznych športových podujatí** na území Vysokých Tatier, predseda organizačného výboru Majstrovstiev Európy v skialpinizme v roku 2003, Majstrovstiev Slovenska, Slovenského pohára, Stredoeurópskeho pohára v skialpinizme v rokoch 2000 – 2010, náčelník tradičných horolezeckých týždňov /2002 – 2004/.

Spoluzakladateľ unikátnych pretekov horských nosičov Šerpa rallye /od roku 1986 trvale/, zakladateľ Klubu vysokohorských nosičov, chatárov a priateľov vysokohorských chát, iniciátor udeľovania odznakov Horský nosič.

Propagátor Vysokých Tatier, publicista -- doposiaľ uverejnil vyše 100 článkov v domácich i zahraničných časopisoch z problematiky horskej záchrany, tradičných horských povolání, vydal dve samostatné monografie Smrť si nevyberá /2004, druhé vydanie 2005/ o záchrane na horách, knihu príbehov o horských nosičoch Spod krošne veselo i vážne /1991, druhé vydanie 2005, tretie vydanie 2011/, je spoluautorom publikácií Tatranská horská služba /2000/, Horská služba na Slovensku /2004/, Strechy nad oblakmi - o histórii tatranských chát /1998, druhé vydanie 2006/.

Činnosť PaedDr. Jaroslav Švorca vo všetkých oblastiach je dobrovoľná, bez nároku na odmenu, na úkor vlastného voľna a v prospech občanov obce, návštevníkov Vysokých Tatier i regiónu.

Navrhovaný: **Miroslav Fabián**

Navrhovateľka: **Ingrid Timková**, Prešovský denník Korzár

Údaje o navrhovanom: **Miroslav Fabián**

Na Cenu Prešovského samosprávneho kraja za rok 2011 navrhujem Miroslava Fabiána, šéfa folklórneho súboru Sabinovčan.

Miroslav Fabián sa zaslúžil o rozvoj a zachovávanie folklórnych tradícií a o propagáciu folklóru šarišského regiónu u nás i v zahraničí. Vystúpenia folklórneho súboru Sabinovčan žali obrovské úspechy na festivaloch v Číne, Turecku a inde.

Okrem toho sa intenzívne venuje výučbe tanca detí a mladých ľudí

Navrhovaný: **MUDr. Stanislav Ungrády**

Navrhovateľ: **Štefan Straka**, primátor Hanušoviec nad Topľou

Údaje o navrhovanom: **MUDr. Stanislav Ungrády**

Nástup do Hanušoviec nad Topľou: 01. 02. 1978 až po súčasnosť.

V službách zdravotníctva ako gynekológ pôsobí už 36 rokov.

Pri príležitosti 60. výročia jeho životného jubilea a 33. rokov práce v našom meste, kde mu pri príležitosti 50. výročia založenia ZO SČK bolo zároveň udelené **Čestné občianstvo primátorom mesta Štefanom Strakom**.

Celý život práca v ČK – orientácia na prácu s deťmi a dorastom.

Kluby zberateľov – ako koníček rôznorodých druhov zberateľských aktivít.

Predseda filatelistov vranovského regiónu.

Prvé stretnutie dvojčiat a trojčiat.

Miss baby.

Chov psov, najvyššie ocenenie s Čau-Čau.

Opakované výstavy kuriozít.

Organizovanie Dní detí, rady pre deti v rozhlase a televízii.

13 rokov spolupráce s TV od roku 1991, relácia Naše hobby, vaše hobby.

V roku 1993 prvá výstava a súťaž v maľovaní kraslíc. Všetko o Veľkej noci od chorovodu po pálenie Moreny, význam Veľkej noci.

Športový lekár mládeže a dospelých v hádzanej a futbale.

V roku 1991 prvá výstava – všetko o cirkuse, spojená so súťažou v maľovaní plagátov pre deti.

V roku 1994 prvá výstava pexesa, detských kariet a hracích kariet.

Výstava všetko o mágii.

V roku 2001 – 5 mesiacov výstava pre deti v Hanušovskom múzeu – vyplnenie voľného času.

Prednášky – ako prednášajúci na rôzne témy ohľadom zdravotníctva.

15 rokov školenia na Domaši pre vodičov z celého kraja o poskytovaní prvej pomoci.

25 rokov členom Klubu zberateľov kuriozít – Praha.

Člen ARTESU.

Člen českého magického zväzu.

Člen Únie Mágie Praha.

Strieborná medaila za propagáciu cirkusového a varietného umenia.

Hlavne práca lekára prvého kontaktu v odbore gynekológia a pôrodníctvo, referencie primár MUDr. Marián Kyselý v Prešove.

Ocenenie SGPS (Slovenská gynekologicko-pôrodnícka spoločnosť) k životnému jubileu 60. rokov.

Navrhovaný: **doc.PhDr. Ivan Chalupecký PhD.**

Navrhovatelia: **Spiš – združenie pre obnovu a rozvoj, Parlament právnikov, PhDr. Vladimír Ledecký, Pavol Ceľuch, PaedDr. Rudolf Abrahám – poslanci PSK**

Údaje o navrhovanom:

Narodil sa 16. 3. 1932 v Spišskej Novej Vsi lesnému inžinierovi Ing. Viktorovi Chalupeckému a Helene rod. Pflugovej. Ľudovú školu navštevoval v Plavči a v Levoči, potom po dvoch rokoch nemecké gymnázium v Kežmarku, meštiansku školu v Levoči a gymnáziá v Levoči a v Tisovci. V januári 1951 bol z politických dôvodov pred maturitou z Gymnázia v Tisovci a z všetkých stredných škôl v ČSR vylúčený. Preto maturoval externe len v roku 1955 na Jedenásťročnej strednej škole v Spišskej Novej Vsi. Pre obranu cti biskupa Vojtaššáka počas monsterprocesu proti slovenským biskupom bol v roku 1951 Ľudovým súdom v Hnúšti odsúdený na 6 týždňov väzenia, ktoré si odpykal vo väznici v Levoči v roku 1952. Po zamestnaní ako robotník a baník (kameňolom v Tisovci, tehelňa v Spišskej Novej Vsi, sádrovcové bane v Spišskonovoveskej Hute) a po základnej vojenskej službe v Seredi nastúpil v roku 1956 do vtedajšieho Štátneho archívu Košice - pobočka v Levoči ako archivár. Medzičasom externe skončil v roku 1960 štúdium archívniectva na Katedre československých dejín a archívniectva na FF UK v Bratislave. V roku 1968 PhDr. tamtiež. V Štátnom oblastnom archíve v Levoči odpracoval 40 rokov do roku 1996, medzičasom aj ako riaditeľ, ktorý post musel prenechať nomenklatúrnym kádrom. Tam spracoval spolu s ostatnými pracovníkmi najvýznamnejšie archívne fondy a tak ich podrobnými inventármi sprístupnil vedeckému bádaniu. Venoval sa aj teoretickým otázkam archívniectva a pôsobil v rôznych komisiách. 27 rokov bol členom redakčnej rady Slovenskej archivistiky. Vykonal archívnu stáž v Paríži.

V roku 1956 sa oženil s Rozáliou Školníčkovou v Spišskej Novej Vsi a má s ňou dve deti: dcéru Máriu a syna Petra.

V rokoch 1990 – 2003 pôsobil na Teologickom inštitúte biskupa Jána Vojtaššáka CM bohosloveckej fakulty UK v Spišskom Podhradí - Spišskej Kapitule, kde prednášal cirkevné dejiny. Na docenta sa habilitoval v roku 1995 na CM bohosloveckej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave. V rokoch 1996 – 2002 prednášal aj na Katecheticko-pedagogickej fakulte Žilinskej univerzity v Ružomberku – neskôr Katolíckej univerzite v Ružomberku - cirkevné dejiny, úvod do štúdia dejepisu, historiografii, dejiny Slovenska a pomocné vedy historické. Bol tam aj členom akademického senátu a vedeckých rád univerzity i filozofickej fakulty. Externe prednášal aj v rokoch 2004 – 2011 na Teologickej fakulte v Košiciach.

Dlhé roky bol členom Slovenskej historickej spoločnosti a asi 20 rokov členom jej výboru. V roku 1965 založil Krúžok historikov Spiša Slovenskej historickej spoločnosti, a po jeho premene na Spišský dejepisný spolok v roku 1992 sa stal jeho predsedom. V roku 1990 sa stal členom správneho výboru Spolku sv. Vojtecha (do r. 1998), bol členom redakčnej rady časopisu Verbum a časopisu Viera a život. V roku 1995 bol zvolený za člena Medzinárodnej komisie pre dejiny miest (v r. 1998 sa členstva vzdal). Je členom Südostdeutsche Historische

Kommission a Südostdeutsches Kulturwerk/Institut für deutsche Kultur und Geschichte Südosteuropas.

Popri svojom zamestnaní sa vedecky orientoval na regionálne dejiny Spiša i na dejiny miest, pracoval však aj v oblasti pomocných vied historických a i. Neskôr sa venoval aj cirkevným dejinám. Jeho vedecké štúdie boli uverejnené okrem Slovenska aj v Nemecku, Rakúsku, Maďarsku, Poľsku, Francúzsku, vo Vatikáne a v Rumunsku.

Najvýznamnejšie práce: Dejiny Levoče II (1848-1918), Košice 1975; Dejiny Rožňavy I (do 1711), Košice 1978; Dejiny Krompách (do 1918), Košice 1981; Dejiny Popradu (do 1772), Košice 1998; Meister Paul Schnitzer von Leutschau, Stuttgart 1981; početné štúdie z pomocných vied historických i z miestnych dejín a z dejín kultúry; početné vedecko-populárne brožúry, ale aj spolupráca na monografiách o dejinách obcí (Tvarožná, Nálepko, Smižany, Holumnica, Kurimany, Vrbov, Harichovce, Odorín, Spišské Bystré, Podolíne, Spišské Podhradie, Richnava, Nová Ľubovňa, Slovenská Ves, Veľká Lomnica, Huncovce, Spišský Hrhov a iné), práca na dejinách hasičských zborov (6 titulov), sprievodcovia po pamiatkach a histórii Spiša (Levoča, Kežmarok, Poprad, Spišská Nová Ves, Stará Ľubovňa, Hrad Ľubovňa, Spišská Kapitula, Chrám sv. Jakuba v Levoči, Mariánska hora v Levoči a i.).

Bol spolupracovníkom Encyklopédie Slovenska, Slovenského biografického slovníka, Lexikonu katolíckych kňazských osobností Slovenska a od roku 1970 spolupracuje na Österreichisches biographisches Lexikon (vyše 120 uverejnených biografíí).

Bol predsedom historických komisií tribunálov pre blahorečenie biskupov Gojdiča a Vojtaššáka. Dlhé roky spolupracoval s pamiatkovými orgánmi pri historickom výskume pamiatok, s Archeologickým ústavom SAV, 30 rokov sa venoval bádaniu o živote Majstra Pavla z Levoče.

V oblasti osobných záujmov sa venoval aktívne filatélii – dlho napr. viedol krúžky mladých filatelistov, ale aj fotografii a turistike. Bol aj sprievodcom turistov nielen po Spiši, ale aj v zahraničí v rámci Čedoku.

Ocenenia: Nositeľ Križkovej a Sasinkovej medaily za prácu v archívniectve (1982 a 1999), laureát ceny Daniela Rapanta (2002) a rytier Rádu sv. Silvestra II. pápeža (1992). Medaila za zásluhy o vznik Katolíckej univerzity (2000), zlatý odznak Zväzu slovenských filatelistov (2010) a i.

Je čestným občanom mesta Kežmarok, čestným členom Slovenskej historickej spoločnosti, Spolku sv. Vojtecha a Spišského dejepisného spolku.

Historik Ivan Chalupecký dnes patrí medzi uznávaných autorov z oblasti stredoveku alebo cirkevných dejín. Celý život pôsobil v archíve v Levoči. Takmer 30 rokov zasvätil skúmaniu dokumentov o živote a diele Majstra Pavla z Levoče.

Na svojom konte má 53 samostatných knižných publikácií, 94 vedeckých štúdií, 103 odborných článkov, nespočetné množstvo recenzií a hesiel do encyklopédií. Medzi významnú časť jeho historickej práce patrí hlavne osem ročeniek Spiša. Ako spoluautor sa podieľal na

viac ako stovke monografií o širšom regióne Spiša.

doc. PhDr. Ivan Chalupecký bol počas svojho doterajšieho života viackrát ocenený :

- Stal sa Čestným členom Slovenskej historickej spoločnosti (2007).
- Čestným členom Spišského dejepisného spolku (2007).
- dostal Cenu Daniela Rapanta za životné dielo v oblasti historických vied (2002).
- Stal sa čestný občan mesta Kežmarok (2002).
- Právom mu patrí medaila za zásluhy o vznik Katolíckej univerzity v Ružomberku (2000).
- Sasinkova medaila za prácu na rozvoji archívniectva (1999).
- Medaila Für Verdienste um die Karpatendeutschen (1998).
- Rytiersky rád sv. Silvestra II. pápeža (1992).
- Križkova medaila za prácu na rozvoji archívniectve (1982).

Navrhovaní: **Pavol Varchola, Samuel Šuťak, Tomáš Kiss**

Navrhovateľ: **MUDr. Boris Hanuščák**, poslanec PSK a primátor mesta Bardejov

Údaje o navrhovaných:

Pavol Varchola, Samuel Šuťak, Tomáš Kiss v roku 2011 úspešne reprezentovali mesto Bardejov a Slovensko na Medzinárodných hrách policajtov a hasičov v New Yorku v USA, kde v disciplínach – tlak na lavičke a pretláčanie rukou, získali štyri zlaté a dve strieborné medaily.

Navrhovaná: **Vilma Krauspeová**

Navrhovateľ: **Hornozemplínske osvetové stredisko vo Vranove nad Topľou**

Údaje o navrhovanej:

Keď vyslovíte toto meno, vybaví sa Vám dve slová : hudba a spev.

Narodila sa 30.10.1951 v Sklenom, okres Martin.

Študovala na Gymnázium v Žiari nad Hronom a na Strednej knihovníckej škole v Košiciach. Od roku 1974 žije a pôsobí vo Vranove nad Topľou. Po krátkom zastavení sa v Bukóze, kde pôsobila ako tlmočníčka, zakotvila ako kultúrno-osvetová pracovníčka v Mestskom dome kultúry na oddelení záujmovej umeleckej činnosti. Vďaka svojim jazykovým a hudobným znalostiam viedla a dodnes vedie jazykové a hudobné kurzy.

Je absolventkou diaľkového štúdia pre dirigentov speváckych zborov a viacerých dlhodobých i krátkodobých dirigentských školení a kurzov na Slovensku i v zahraničí.

Zborovému spevu sa venuje od roku 1980, kedy vo Vranove nad Topľou založila Dievčenský spevácky zbor **OZVENA**. Láska k spevu a vysoký záujem detí a mládeže rôznych vekových kategórií o účinkovanie v zbore ju viedli v roku 1994 k založeniu Združenia speváckych zborov OZVENA, v ktorom dnes pôsobí vyše 140 spevákov v 6 speváckych telesách – prípravke, detskom, dievčenskom, chlapčenskom, mládežníckom a mužskom speváckom zbore. Je zakladateľkou medzinárodného festivalu **Vranovské zborové slávnosti**, ktoré v roku 2012 oslávia svoje XXV. výročie.

Na báze reciprocity precestovala s OZVENOU takmer celú Európu a zároveň tak ukázala Vranovčanom umenie iných národov v tomto žánri.

Zúčastnila sa mnohých Medzinárodných zborových festivalov a koncertov vo Fínsku, Estónsku, Srbsku, Litve, Lotyšsku, Nemecku, Rakúsku, Poľsku, Veľkej Británii, Holandsku, Taliansku, Slovinsku, Španielku, Švajčiarsku, Českej republike. V roku 2008 sa jej prostredníctvom Medzinárodného zborového festivalu podarilo s Mládežníckym zborom OZVENA navštíviť Britskú Kolumbiu v Kanade.

Z domácich vrcholných podujatí možno spomenúť účasť na Festivale slovenskej zborovej tvorby v Bratislave, na festivale Viliama Figuša Bystrého v Banskej Bystrici, na festivaloch a súťažiach v Martine, Brezne, Prievidzi, Trnave, Košiciach, Prešove a ďalších.

Najvýznamnejšie umiestnenie dosiahla so zborní v Cantonigros v Španielsku „Zvláštna cena za povinnú zborovú skladbu“, v Slovinsku bronzová plaketa na súťaži v Celii a na krajských a celoslovenských súťažiach mládežníckych zborov Mládež spieva zlaté, strieborné a bronzové pásma, ceny za „Interpretáciu slovenskej zborovej tvorby“ a „Sústavné uvádzanie slovenskej zborovej tvorby“. Dve strieborné a bronzové medailu v Holandskom Monstere na súťaži TONEN 2000 a Cenu mesta Vranov nad Topľou so ZZSZ Ozvena. Za rozvoj hudobného života a reprezentáciu mesta, kraja a Slovenska získala viacero celoslovenských a okresných vyznamenaní .

Je podpredsedníčkou Asociácie speváckych zborov Slovenska, predsedníčkou organizačného výboru Medzinárodného zborového festivalu „Vranovské zborové slávnosti“.

Zastupuje Slovensko na Valných zhromaždeniach Medzinárodnej zborovej federácie Europa Cantat.

V súčasnosti pracuje ako dirigentka 4 speváckych zborov Zájmového združenia speváckych zborov Ozvena, organizačná a umelecká vedúca. Je zriaďovateľkou Súkromnej základnej umeleckej školy a Súkromného gymnázia vo Vranove nad Topľou.

Vlastní umeleckú agentúru a Jazykový servis vo Vranove nad Topľou, kde pôsobí ako prekladateľka angličtiny, nemčiny a španielčiny.

Pani Vilma Krauspeová sa v týchto dňoch dožíva životného jubilea 60 rokov. Pri tejto príležitosti jej želáme predovšetkým pevné zdravie a ešte veľa tvorivých síl.

Navrhovaný: **PhDr. Mikuláš Komanický**

Navrhovateľ: **PhDr. Jozef Kičura**, poslanec PSK

Údaje o navrhovanom:

PhDr. Mikuláš Komanický nar. 31.7.1951, bytom Rumanova 13, Prešov sa celý svoj život venoval futbalu. Ako futbalový hráč pôsobil v rokoch 1966 – 1977 v Partizáne Bardejov a 1971 – 1981 v Tatrane Prešov. Po ukončení aktívnej činnosti pôsobil ako tréner vo viacerých kluboch (Tatran Prešov, Slavoj Trebišov, FC Nitra, Partizán Bardejov, MŠK Ružomberok, rimavská Sobota, Michalovce, Lipany, HOI Nicosia - Cyprus). Trénoval tiež reprezentáciu do 21 rokov.

PhDr. Mikuláš Komanický patrí do šestice futbalistov Tatrana Prešov v jeho 112 ročnej histórii, ktorí boli reprezentanti ČSR – ČSSR. V Prešove pôsobil celkovo 30 rokov ako hráč, funkcionár a tréner. Počas svojho pôsobenia v drese Tatrana Prešov sa podieľal na historickom úspechu klubu v ročníku 1972/73, kedy sa stal Tatran vicemajstrom ČSSR. Vychoval mnoho futbalových talentov a úspešných hráčov (napr. Jakubko, Šesták). Ako mládežnícky tréner sa podieľal na získaní prvého historického titulu Majstra ČSSR pre futbalový klub Tatran Prešov.

Navrhovaný: **Ján Gibej**

Navrhovateľ: **Mgr. Andrej Kaputa**, Kutuzovova 434/4, 089 01 Svidník

Údaje o navrhovanom:

Menovaný je dlhoročným, veľmi aktívnym členom požiarnej ochrany a to od roku 1957. Za uvedené obdobie 54 - ročnej činnosti prešiel takmer všetkými funkciami v dobrovoľnej požiarnej ochrane. V rokoch 1968 – 1984 pracoval na OV DPO ako okresný veliteľ a vedúci tajomník. Od januára 1985 pracoval v štátnej správe a to na OS ZbPO pri ONV Svidník, ako náčelník, neskôr na OR HaZZ, kde pracoval až do odchodu do dôchodku v roku 2003. Aj v rokoch pôsobenia v štátnej správe sústavne aktívne pracoval v DPO, a to v pléne a predsedníctve OV DPO. Od roku 1991 zastáva čestnú funkciu predsedu Okresného výboru, neskôr ÚzV DPO.

Menovaný počas 54 - ročnej činnosti, veľmi aktívne a obetavo sa podieľal na plnení úloh DPO. Je hlavným organizátorom mnohých hasičských podujatí v rámci okresu a kraja. Jeho neúnavná práca je príkladom pre stovky dobrovoľných hasičov. Aj v súčasnom období ako 68 - ročný je vzorom pre mnohých mladých hasičov. Pre túto dobrovoľnú prácu a to pri organizovaní súťaží, školení, IMZ, schôdzkovej činnosti, rôznych propagačných akcií, cvičení či príprave a výchove mladých hasičov, venoval už tisíce a tisíce hodín zo svojho osobného voľna, a to bez nároku na akúkoľvek odmenu. Pri tejto činnosti bez náhrady používa vlastné motorové vozidlo. Je členom Snemu DPO SR v Bratislave.

Najvýraznejšia jeho činnosť, ktorá sa zapíše aj do histórie okresu a požiarництва, je jeho osobná aktivita - stavba pamätníka, sochy sv. Floriána, patróna hasičov na hore Makovica, v okrese Svidník. Pán Ján Gibej pri príležitosti Dňa hasičov zorganizoval 18 ročníkov výstupu hasičov a širokej verejnosti na horu Makovica. Vyšiel s myšlienkou, postaviť na tomto, vtedy nedostupnom horskom masíve sochu sv. Floriána. Najvyššie postavenú sochu svojho druhu v strednej Európe. Stavbu tohto pamätníka osobne projektoval, práce organizoval a na všetkých prácach sa osobne podieľal. Tento dovtedy zabudnutý kút sa stal známy nielen pre návštevníkov okresu, ale za ostatných desať rokov, podľa záznamov z viacerých kníh návštev, toto miesto navštívili turisti a pútnici nielen z krajín Európy, ale aj zo zámoria.

Za túto, dlhoročnú dobrovoľnú, aktívnu a obetavú činnosť, navrhujem v mene svojom i v mene hasičov okresu Svidník, **pánu Jánovi Gibejovi, Cenu laureáta PSK za rok 2011 udeliť.**

Navrhovaný: **Folklórny súbor Makovica**

Navrhovateľ: **Odbor kultúry ÚPSK**

Údaje o navrhovanom:

Folklórny súbor Makovica patrí medzi najstaršie národnostné súbory

Vznik: v roku 1955 vo Svidníku vznikol „Súbor piesní a tancov“, po rozpade tohto súboru bol v máji 1956 založený FS Makovica

Sídlo: Nám. Sovietskych hrdinov Svidník

Ocenenie navrhujeme za **mimoriadne úspechy dosiahnuté šírením kultúrneho dedičstva našich predkov.**

FS Makovica pôsobí pri Podduklianskom osvetovom stredisku vo Svidníku, ktoré je v zriaďovateľskej pôsobnosti PSK. FS oficiálne vznikol v roku 1955 vo Svidníku ako „Súbor piesní a tancov“, ktorý založili Andrej Beňko a Oscar Menyko. Ten sa však po I. Festivale kultúry ukrajinských pracujúcich v Medzilaborciach rozpadol a v máji 1956 noví členovia súboru vedení Oscarom Menykom a Andrejom Beňkom vznikajúcemu súboru dali názov, príznačný pre región Svidník **MAKOVICA**. Vo FS Makovica pôsobilo takmer 1000 členov a ďalších 50 sporadicky spolupracovalo so súborom. Súbor má tri zložky – hudobnú, tanečnú a spevácku. Za 55 rokov svojej činnosti mal okolo 1500 vystúpení doma a v zahraničí, niekoľkokrát v Česku, Poľsku, Maďarsku, Bulharsku, Turecku, Grécku, na Sardínií, Francúzsku, Nemecku, Ukrajine, Chorvátsku, Taliansku a Portugalsku.

Vo vedúcich, organizačných a pomocných funkciách sa vystriedalo do 40 členov. Spomenieme aspoň niektorých: Andrej Beňko, Oscar Menyko, Ján Petričko, Juraj Lipčák, Jozef Paňko, Andrej Kucer, Ivan, Stebila, Andrej Duleba, Ivan Magulák, Mikuláš Gergel, Dušan Harajda, od roku 1981 Mária Pajzinková ako organizačná vedúca a od roku 1999 aj ako umelecká vedúca. Súboru venuje svoj voľný čas plných 30 rokov. Súbor sa stal prirodzenou súčasťou jej života a je to jej rodina.

V programe „Cesta...“ venovanom 55. výročiu založenia súboru účinkovali tri generácie tanečníkov - členovia DFS Makovička, súčasná generácia Makovice i bývalí členovia (120 účinkujúcich).

Navrhovaná: **Ing.arch. Zita Pleštinská**

Navrhovateľ: **Mgr. Michal Šipoš**, Štúrova 415/35, 064 01 Stará Ľubovňa

Údaje o navrhovanej:

Menovaná svojím pôsobením v pozícií poslankyne Európskeho parlamentu pomohla zviditeľňovať PSK, napr. po ničivej víchrici 19.11.2004 iniciovala na pôde Európskeho parlamentu v Štrasburgu výstavu venovanú na pomoc Tatrám, ktorá prispela k získaniu finančnej dotácie 5,67 milióna eur z fondu solidarity EÚ. Občanom PSK (cca 500) navštíviť a spoznať dianie v Európskom parlamente. Naďalej aj v pozícií prednostky Obvodného úradu Stará Ľubovňa, napr. Protipovodňové opatrenia, rómsku problematiku, pomoc hendikepovaným občanom.

Navrhovaný: **Ivan Bohuš st.**

Navrhovateľ: **Ing. Ján Mokoš**, primátor mesta Vysoké Tatry

Údaje o navrhovanom:

- regionálny historik, publicista, muzeológ

Narodil sa 27. 11. 1924 v Liptovských Dechtároch, ale detstvo a mladosť prežil na východnom Slovensku v Stropkove, Spišskej Novej Vsi a Levoči. Jeho profesionálna dráha začala pod Vysokými Tatrami. V mladom veku sa venoval horolezectvu. Športovú činnosť zanechal po vážnom horolezeckom úraze. Bol spoluorganizátorom dobrovoľnej záchranej služby vo Vysokých Tatrách a iniciátorom založenia profesionálnej Tatranskej horskej služby.

V rokoch 1942 – 1945 zamestnanec riaditeľstva kúpeľov Starý Smokovec,

1949 – 1957 riaditeľ Tatranského múzea v Poprade,

1957 – 1968 zakladateľ a vedúci Múzea TANAP-u v Tatranskej Lomnici a po jeho reorganizácii v rokoch 1968 – 1984 historik, vedúci spoločenskovedného oddelenia Výskumnej stanice a múzea TANAP-u.

Nositeľ Zlatého a Čestného odznaku Horskej služby a prvý laureát vyznamenania Za zásluhy Horskej služby.

Za muzeologickú činnosť ocenený rezortnými orgánmi od miestnych a regionálnych až po Ministerstvo kultúry v Prahe a Zväz slovenských múzeí v Bratislave.

Za bibliografické práce mu Matica slovenská udelila Medailu Ľudovíta V. Riznera.

Prvý čestný člen Spišského dejepisného spolku

V roku 2000 prvý laureát Ceny mesta Vysoké Tatry za celoživotné dielo

V roku 2005 prvý laureát Ceny MUDr. Mikuláša Szontagha za celoživotné zásluhy o Vysoké Tatry.

Roku 2007 bola Ivanovi Bohušovi st. ako prvému zahraničnému autorovi odovzdaná poľská literárna cena Nagroda Literacka im. Władysława Krygowskiego za rok 2005.

V sedemdesiatych rokoch minulého storočia mu navrhovala udeliť ocenenie aj Slovenská akadémia vied, ale z politických dôvodov to nebolo možné, nakoľko verejne zaujal odmietavý postoj k príchodu vojsk Varšavskej zmluvy na naše územie v roku 1968.

Je autorom 14 knižných publikácií: Potulky po Tatrách (1962), Na každom kroku kameň (1966), Krásy Tatier (1969), Tatranský kaleidoskop (1977), Osudy tatranských osád (1982), Tatry očami Buchholtzovcov (1988), Szontaghovci a Vysoké Tatry (1994), Od A po Z o názvoch Vysokých Tatier (1996), Osudy Štrbského Plesa (2002), Rozprávanie o názvoch a prvých výstupoch na TATRANSKÉ VRCHOLY (2003), Od ohnísk a kolíb po TATRANSKÉ OSADY (2004), TATRANSKÉ DOLINY v zrkadlení času (2005), Premeny Tatranských osád (2008), Tatranské štíty a ľudia (2010).

Publikoval asi 2300 prác v slovenskej, českej a poľskej periodickej a odbornej tlači. Napríklad do časopisu Tatry (predtým Vysoké Tatry) prispieva od ich vzniku, už 50 rokov. Časopis Krásy Slovenska ho v roku 2011 pri príležitosti 90. výročia vzniku časopisu, ocenil ako najaktívnejšieho prispievateľa.

Podieľal sa na tvorbe rozhlasových relácií, zostavil bibliografiu tatranskej literatúry, spoluautorsky sa podieľal na príprave turistických sprievodcov a zostavil textovú časť k niekoľkým reprezentačným fotografickým publikáciami o Vysokých Tatrách.

Žije v Tatranskej Lomnici. Aj ako dôchodca je publikačne činný. Svojou činnosťou významnou mierou vzbudil u čitateľov záujem o náš región a zaslúžil sa o popularizáciu spoločenských vied o Vysokých Tatrách.

Navrhovaný: **Krajská organizácia Únie žien Slovenska v Prešove**

Navrhovatelia: **MUDr. Peter Obrimčák**, poslanec PSK a primátor mesta Stropkov,
Štefan Radačovský, starosta obce Chotča

Údaje o navrhovanom:

Únia žien Slovenska je ženská mimovládna organizácia zastupujúca široké spektrum žien na Slovensku. Hlavným poslaním tejto organizácie je snaha o tvorbu a zabezpečenie priestoru pre všestranný osobnostný, vzdelanostný a kultúrny rozvoj ženy.

Krajská organizácia Únie žien Slovenska združuje 140 základných organizácií s viac ako 4500 členkami. Činnosť tejto organizácie zasahuje takmer do všetkých oblastí života. Ženy – členky sú vždy tam, kde je to práve potrebné.

Sú nápomocné v charitatívnej oblasti. Únia žien Slovenska pomáha deťom a matkám v povodňami postihnutých oblastiach.

Únia žien pomáha riešiť aj nezamestnanosť žien prostredníctvom VPP.

V rámci Európskeho roka dobrovoľníctva 2011, všetky Okresné organizácie Únie žien Slovenska Prešovského samosprávneho kraja sa zapojili do rôznych aktivít. Už tradične v spolupráci s partnerskými organizáciami i jednotlivcami organizuje rôzne kultúrne – spoločenské aktivity.

Známe sú prednášky zamerané na prevenciu nádorových ochorení, drogovej závislosti, stresu a zdravej výživy.

Medzi súťaže, ktoré sú organizované Úniou žien Slovenska patrí súťaž o najkrajšiu kraslicu, najkrajší balkón, výklady, predajne, prednes poézie a prózy Vansovej Lomnička a súťaž v speve ľudových piesní „Spievajúce rodiny“.

Práve táto aktivita sa každoročne koná v našej obci Chotča. Súťaž má veľký úspech v celom našom regióne. Prítomní majú možnosť si vypočuť ľudové piesne, na ktoré sa už pomaly zabúda a vidieť oblečenie – kroje, ktoré nosili ľudia v minulosti. Táto prehliadka má veľký prínos na zachovávanie ľudových tradícií. Vzhľadom na všetky aktivity, do ktorých sa Krajská organizácia zapája a sama organizuje navrhujeme **Krajskú organizáciu Únie žien Slovenska na laureáta Ceny PSK za rok 2011**. Veríme, že náš návrh objektívne posúdite a Cenu PSK podľa nášho návrhu udelíte menovanej organizácii.

Navrhovaný: **Divadlo Jonáša Záborského v Prešove**

Navrhovatelia: **MUDr. Peter Chudík**, predseda Prešovského samosprávneho kraja
Ing. Mária Holíková, vedúca odboru financií Úradu PSK

Na pôde mesta Prešov sa divadlo hralo už v sedemnástom storočí - v latinčine, maďarčine, nemčine, slovenčine, ba aj v šarištine. Okrem zázrazových divadiel, ktoré v Prešove často vystupovali, sa darilo aj amatérskemu divadlu. Práve jeden z amatérskych spolkov - spolok Záborský - sa stal ohniskom spojenia ochotníckeho divadla s profesionálnym.

Divadelný súbor Jonáša Záborského v Prešove pri Miestnom odbore Matice slovenskej vznikol krátko po odchode Slovenského ľudového divadla z mesta (1941). Iniciátormi boli: riaditeľ rozhlasovej odbočky Anton Prídavok, predseda Matice slovenskej Alfonz Zauner, profesor Obchodnej akadémie František Rell, architekt, a potom prvý a vytrvalý scénograf Martin Brezina

Oficiálne bolo Slovenské divadlo v Prešove otvorené 30. januára 1944 v zrenovovanom Mestskom divadle (Historická budova DJZ) slávnostnou premiérou hry Ferka Urbánka Škriatok.

I keď divadlo začínalo ako činoherné, zakrátko sa na programoch začali objavovať tituly hudobných diel, čo viedlo v roku 1948 k vzniku novej samostatnej umelecko-interpretačnej zložky - súboru spevohry. Prvá spevoherná premiéra, Poľská krv Oskara Nedbala, sa konala 13. októbra 1948. Dramaturgia spevohry systematicky siahala nielen po tvorbe klasických veľikánov operety, ale sledovala všetky nové trendy. Od 60-tych rokov priniesla muzikály a ponúkla aj niekoľko pokusov slovenskej pôvodnej tvorby.

O tom, že Prešov je divadelným mestom, svedčili aj celoštátne divadelné festivaly, ktorých organizovanie a hosťiteľské povinnosti DJZ vždy bravúrne zvládlo. Úspešne sa prezentovalo aj na zázrazdoch v Rakúsku, Poľsku, Maďarsku, Rusku, v štátoch bývalej Juhoslávie, v Nemecku, vo Švajčiarsku, Dánsku, Luxembursku, či Taliansku. Zaujímavá bola i vzájomná spolupráca s divadlom Theater Aufstand v rakúskom Welse (spoločné naštudovanie opery W. A. Mozarta Čarovná flauta v r.1993), rovnako ako hosťovanie zahraničných umelcov v činohre i v spevohre.

1. januára 1996 sa zlúčili Divadlo Jonáša Záborského v Prešove a Divadlo Janka Borodáča v Košiciach, čím vzniklo Východoslovenské divadlo, ktoré malo spolu 4 súbory (súbor činohry, súbor spevohry, súbor opery, súbor baletu).

1. októbra 1996 bolo VD premenované na Východoslovenské štátne divadlo v Košiciach.

Dňa 1. júla 1999 bolo znovu zriadené Divadlo Jonáša Záborského v Prešove a jeho zriaďovateľom sa stal Krajský úrad v Prešove.

Dňa 1. apríla 2002 bolo Divadlo Jonáša Záborského v Prešove preradené do zriaďovateľskej pôsobnosti Úradu Prešovského samosprávneho kraja v Prešove.

Dňa 27. júna 2005 boli uskutočnené zmeny organizačnej štruktúry a schválený nový Organizačný poriadok DJZ, ktorý nadobudol platnosť 1. júla 2005. Zrušili sa obidva samostatné umelecké útvary - činohra a spevohra a vznikol nový – útvar umelecký.

O úspechu Divadla Jonáša Záborského nikto nepochybuje a obrovská návštevnosť jeho predstavení hovorí sama za seba. Divadlo spolupracuje so špičkovými umelcami nielen zo Slovenska, ale aj zo zahraničia. Cenu PSK si Divadlo Jonáša Záborského právom zaslúži za ich dlhoročnú kultúrnu osvetu a šírenie dobrého mena Prešova a Prešovského samosprávneho kraja doma aj v zahraničí.

Navrhovaný: **Mgr. Štefan Bak**

Navrhovateľka: **Mária Baková**, Kučín 22, 094 21

Údaje o navrhovanom:

Ide o môjho syna Štefana Baka, ktorý poskytnutím laickej prvej pomoci zachránil život môjmu manželovi a jeho otcovi dňa 9.7.2011. V daný deň manžel dostal po uštipnutí hmyzom anafylaktický šok, v dôsledku čoho došlo uňho k zástave obehu a bezvedomiu. Vďaka duchaprítomnosti môjho syna a ním poskytnutej prvej pomoci vo forme masáže srdca a dýchania z úst do úst až do príchodu záchranky, po dobu 10 minút je môj manžel nažive. Vďaka patrí samozrejme aj zamestnancom RZP a RLP, a následne lekárom vo Vranove nad Topľou, ale bez poskytnutia laickej prvej pomoci mojím synom, ktorá bola v daných minútach rozhodujúca, by môj manžel už nežil.

Navrhovaný: **Mgr. Slavomír Sabol**, biskup Východného dištriktu ECAV na Slovensku

---

Navrhovateľ: **MUDr. Peter Chudík**, predseda Prešovského samosprávneho kraja

Mgr. Slavomír Sabol sa narodil 10. októbra 1967 v Kukovej, okres Svidník. Je ženatý a má tri deti. Po ukončení štúdia na Gymnáziu v Giraltovciach absolvoval Slovenskú evanjelickú bohosloveckú fakultu v Bratislave (1985 – 1990). V rokoch 1988 – 1989 študoval na Ev. teologickej fakulte v Lipsku, v rokoch 1990 – 1991 postgraduálne na Ev. teologickej fakulte v Mníchove a v rokoch 1997 – 1999 absolvoval doplnkové pedagogické štúdium na Filozofickej fakulte Prešovskej univerzity v Prešove.

Mgr. Slavomír Sabol bol do úradu ordinovaný 15. júla 1990 v Poprade-Matejovciach a pôsobil v cirkevných zboroch ECAV na Slovensku v Ochtinej (1990), Chmeľove (1991 – 1997) a od roku 1997 bol zborovým farárom v Bystrom. Zastáva funkcie seniorálneho a generálneho presbytera, ako aj konseniora Šarišsko-zemplínskeho seniorátu; je predsedom Bohoslužobného výboru ECAV a predsedom Združenia evanjelických duchovných.

Východný dištrikt bol bez biskupa od novembra 2006, keď sa Mgr. Igor Mišina zo zdravotných dôvodov vzdal funkcie biskupa VD. Jeho funkciu potom vykonával zástupca biskupa VD Mgr. Jozef Havrila, zborový farár v Necpaloch, senior Turčianskeho seniorátu. Mgr. Slavomír Sabol sa stal najmladším biskupom v histórii ECAV na Slovensku.

V sobotu 2. februára 2008 sa v Evanjelickom a. v. chráme Božom Svätej Trojice v Prešove konala slávnostná inštalácia Mgr. Slavomíra Sabola do úradu biskupa Východného dištriktu ECAV na Slovensku.

Na inštalácii Mgr. Slavomíra Sabola sa zúčastnilo Predsedníctvo ECAV na Slovensku, predsedníctva dištriktov, predsedníctva seniorátov VD, emeritní biskupi, predstavitelia Cirkevného zboru ECAV v Prešove, zástupcovia iných cirkví zo Slovenska aj zo zahraničia, ako aj predstavitelia štátnej správy.

Navrhovaný: **Tanečné centrum Fortuna Poprad**

Navrhovateľ: **Ing. Peter Pastorek**, Šrobárova 7, 050 01 Poprad

Údaje o navrhovanom:

Tanečné centrum Fortuna Poprad, ktorého členovia získali v roku 2011 desať titulov majstrov Slovenskej republiky v sólových i kolektívnych disciplínach, čím sa stali najúspešnejším tanečným klubom na Slovensku v jeho novodobej histórii.

Členovia TC FORTUNA Poprad šíria dobré meno nášho kraja nielen na Slovensku, ale aj v zahraničí, kde sa zúčastňujú mnohých postupových súťaží v tanečnom športe, ako aj štatutárnych súťaží – majstrovstiev Európy a majstrovstiev sveta, kde zaznamenali taktiež niekoľko historicky cenných umiestnení.

Navrhovaný: **Milk- Agro s.r.o.**, výrobca mliekarenských produktov

---

Navrhovatelia: **Združenie podnikateľov Slovenska** – Ing. Rastislav Stolárik,
Mgr. Veronika Fitzeková, hovorkyňa Prešovského samosprávneho kraja

Spoločnosť MILK - AGRO, spol. s.r.o. pôsobí v metropole šarišského regiónu Slovenska, v meste Prešov, ktoré je známe čulým obchodným ruchom už od 14. storočia. Firma začala svoju činnosť na pôde Prešovských mliekarní v decembri roku 1991 v čase svojho založenia. Pôvodné výrobné zameranie mliekarní však výrazne obohatila zmodernizovaním a skvalitnením technológie spracovania mlieka a rozšírením sortimentu vyrábaných mliečnych výrobkov, čím vytvorila a naďalej vytvára vhodnú východiskovú základňu pre podporu maloobchodnej a veľkoobchodnej činnosti, ktorou sa firma MILK - AGRO, spol. s.r.o. výrazne etablovala na potravinárskom trhu Slovenskej republiky.

Dôkazom vysokej kvality SABI výrobkov je rad ich ocenení a čo je najdôležitejšie, získaný kredit medzi spotrebiteľmi vďaka ich vynikajúcej chuti a naturálnemu charakteru. Vývoj a výroba sa neustále sústreďuje na prípravu nových SABI produktov.

Spoločnosť MILK - AGRO, spol. s.r.o. obchoduje s vlastnými mliečnymi výrobkami tvoriacimi základ obchodnej činnosti, ale aj ostatnými potravinami nielen na tuzemskom, ale i zahraničnom trhu. Začínala svoju činnosť vo východnej časti Slovenska, no postupne rozšírila svoje pôsobenie na celé Slovensko a ďalej do zahraničia. V rámci veľkoobchodnej činnosti sú obchodným partnerom k dispozícii tri veľkosklady s potravinárskym tovarom so sídlom v centre firmy v Prešove a v pobočkách Sabinov a Košice s priemerným počtom asi 4000 tovarových položiek.

Na domácom trhu je spoločnosť MILK - AGRO, spol. s.r.o. vyprofilovaná stabilnou sieťou maloobchodných predajní. V rámci maloobchodu prešla firma úspešným vývojom od prvej predajne otvorenej v roku 1992 po súčasných viac ako 150 maloobchodných predajní nachádzajúcich sa v Prešove, Košiciach, Sabinove, Lipanoch, Rožňave, Humennom, Michalovciach, Rimavskej Sobote, Ružomberku, Krompachoch, Dunajskej Strede a ďalších mestách a obciach celého Slovenska s cieľom neustále sa rozširovať a zdokonaľovať aj vďaka vedeniu personálu k ústretovému individuálnemu prístupu a k vytváraniu rodinnej atmosféry pre zákazníka na každej predajni s tým, aby mal dôvod vrátiť sa. Prioritou maloobchodných predajní je zabezpečiť pre zákazníkov vždy čerstvý tovar v dostatočnom množstve a kvalite.

Firma Milk-Agro s.r.o získala počas niekoľkých rokov svojej histórie celý rad významných ocenení za produkciu kvalitných mliečnych výrobkov. Spoločnosť Milk – Agro sponzoruje aj rôzne športové, kultúrne a spoločenské podujatia v našom regióne.

Navrhovaný: **ThDr. Ján Ivan Mastiliak in memoriam**

Navrhovateľ: **Mgr. Andrej Kaputa**, Kutuzovova 434/4, 089 01 Svidník

Údaje o navrhovanom:

Narodil sa rodičom Mikulášovi a Anne rod. Polákovej ako tretie dieťa. Základnú ľudovú školu navštevoval v Nižnom Hrabovci. V jeseni r. 1922 s bratom Michalom odišiel do juvenátu v Hlučíne na Morave, ktorý patrilo rím. kat. redemptoristom. V r. 1928 sa rozhodol vstúpiť do noviciátu redemptoristov východného obradu, ktorý bol v tom čase v Stropkove. Dňa 31. júla 1928 prijal rehoľný odev a tým sa začal jeho ročný noviciát. Rehoľné sľuby zložil 2. augusta 1929. V jeseni toho istého roku odcestoval do Obořišťa v Čechách, kde bol kňazský seminár pražskej provincie, aby začal svoje filozoficko-teologické štúdiá. Dňa 9. augusta 1933 prijal nižšie kňazské svätenia a diakonát z rúk mukačevského biskupa Alexandra Stojku a dňa 12. augusta 1934 bol v Užhorode vysvätený na kňaza.

V r. 1935 dokončil svoje štúdiá v Obořišti a od 25. júla začal pastoračne pôsobiť v michalovskom kláštore. Dňa 1. októbra 1935 nastúpil na vojenskú základnú službu v Košiciach a potom v Prahe.

Jeho intelektuálne schopnosti čoskoro vzbudzovali obdiv. Predstavení ho preto r. 1937 vyslali na ďalšie štúdiá do Ríma. Študoval na Pápežskom orientálnom inštitúte. V r. 1941 zakončil prvú časť štúdiá licenciátnou prácou na tému *Fuitne Vladimirus Solovjev Catholicus?* O rok neskôr získal titul Doctor in scientiis ecclesiasticis orientalibus prácou na tú istú tému. Pre vojnové udalosti sa nemohol vrátiť na Slovensko a preto začal prednášať na Pápežskom orientálnom inštitúte v Ríme. Na Slovensko sa vrátil v r. 1944.

V noci z 13. na 14. apríla 1950 boli násilne rozpustené všetky rehole a kláštory. J. Mastiliak sa vtedy nachádzal v Obořišti. Bol zatknutý a súdny proces s ním sa začal 1. apríla 1950 v Prahe, na Pankráci. Spolu s ďalšími rehoľníkmi bol obžalovaný z vlastizrady a špionážnej činnosti. Podľa mienky súdu bol J. Mastiliak najnebezpečnejším zo všetkých, lebo na svoju špionážnu činnosť bol zvlášť pripravovaný vo Vatikáne. Bol odsúdený na doživotie, peňažnú pokutu vo výške 50 tisíc korún, konfiškáciu celého majetku a stratu čestných občianskych práv na desať rokov. Vystriedal všetky vtedy existujúce väzenia, počnúc Pankrácom až po Leopoldov. V r. 1955 ho zastihla amnestia a jeho doživotné väzenie bolo zmenené na 25 rokov ostrého väzenia. Tieto roky prežil v blízkosti biskupa P. Gojdiča a päť mesiacov aj s neskorším prezidentom ČSSR G. Husákom.

V r. 1965 na základe ďalšej amnestie ho po 15 rokoch väzenia prepustili. Prvé dni na slobode strávil v rodnej dedinke v Nižnom Hrabovci, potom prechodne u svojej sesternici v Prešove, kým sa nepresťahoval k o. Tulejovi, s ktorým sa zoznámil vo väzení. Keďže činnosť Gréckokatolíckej cirkvi bola zakázaná, musel si nájsť nejaké zamestnanie. Najprv pracoval v Komunálnych službách v Prešove ako záhradník a od r. 1966 ako tlmočník v Odevných závodoch v Prešove.

V r. 1968 nastal zvrät v dejinách Gréckokatolíckej cirkvi na Slovensku. Bola obnovená. J. Mastiliak bol ustanovený za predstaveného michalovskej viceprovincie redemptoristov. Hneď

na to odcestoval do Ríma v rehoľných záležitostiach. Následne sa presťahoval k Brajerovcom na Sázavského 8 v Prešove, kde prežil zbytok svojho života. Na následky dlhoročného väzenia sa podrobil operácii. Postihla ho choroba, ktorá mu stiahla a skrivila ústa.

V marci 1969 sprevádzal do Ríma ako tlmočník vtedajšieho ordinára Jána Hirku. Dňa 2. novembra dostal štátny súhlas na výpomoc v prešovskej katedrále. Jeho služba pre nedostatok síl spočívala len v spovedaní. Väčšinu svojej práce vykonával doma. Najviac času venoval prekladaniu knižných titulov náboženskej literatúry. V rokoch 1968-1989 preložil 108 knižných titulov z mnohých jazykov. Ovládal totiž štrnásť jazykov. V r. 1974 prekonal infarkt, po ktorom slúžil sv. liturgie už iba doma. Jeho zdravotný stav sa stále zhoršoval a preto sa 18. mája 1981 dobrovoľne zriekol úradu viceprovinciála. Avšak aj naďalej sa venoval svojej práci. Jeho najväčšou zásluhou bola tajná príprava kňazov – rehoľníkov, hlavne redemptoristov, pretože oficiálne študovať nemohli. Zomrel 18. septembra 1989 vo veku 78 rokov. Prežil 60 rokov v Kongregácii najsvätejšieho Vykupiteľa ako duchovný syn sv. Alfonza a 54 rokov ako kňaz. Pohrebné obrady boli 22. septembra 1989 v Katedrálnom chráme sv. Jána Krstiteľa v Prešove, ktoré viedol ordinár Ján Hirka, prešovský apošt. administrátor. Na pohrebných obradoch sa zúčastnil aj pražský svätiaci biskup A. Líška. Jeho telesné ostatky boli uložené do hrobky redemptoristov v Michalovciach.